

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Cur bestiæ hominibus cœperint nocere?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

tor; posse se etiam de ipsis perniciosis eruere hominum emolumenta. Hoc nimirum est etiam inter homines discrimen. Probi norunt etiam malis bene uti: impij autem ipsa bona rapiunt in malum. 3. Hinc intelligimus, omnia homini seruire, si Deus velit; dominiúmque illud ab initio hominibus datum, in peccati poenam à iusto iudice, subductum, aut limitatum. Manichæi solebant dicere: *Quomodo accepit homo potestatem piscium maris, & volatilium cæli, & omnium pecorum & ferarum, cum videamus à multis feris homines occidi, & à multis volatilibus nobis necessaria rapi, que volumus vel vitare, vel capere, & plerumq; non possumus? Quo modo ergo in hoc accepimus potestatem? Hoc illis primum dicendum est, ait S. Ambrosius, quod multum errant, qui post peccatum considerant hominem, cum in huius vite mortalitatem damnatus est, & amisit perfectionem, qua factus est ad imaginem Dei. Sed si dominatio eius tantum valet, ut tam multis pecoribus imperet: quamuis enim à multis feris propter fragilitatem corporis possit occidi, à nullis tamen domari potest, cum ipse tam multas, & prope omnes domet. Si ergo hæc hominis dominatio tantum valet, quid censendum est in statu innocentie valuisse? Timemus, inquit Ioan. Constantinopolitanus Episcopus, bestias & pauemus, non contradico. Sed non hoc ostendit legem Dei esse mendacem. Ab initio enim non ita res erant dispositæ, sed timebant & tremebant, & subijciebantur Domino. Et quoniam à fiducia decidimus pro peccato, profecto & ab honore. Vnde hoc manifestum est? Adduxit enim Deus bestias ad Adam videre, quid eas vocaret, & non resiliuit Adam tanquam timens. Hoc vnum signum, quod non fuerunt homini ab initio terribiles bestia. Secundum aliud isto manifestius, quæ fuit ad mulierem, per serpentem disputatio. Si enim essent bestia terribiles hominibus, non utiq; mulier viso serpente mansisset, nec accepisset consilium, non ei cum tanta sermocinaretur fiducia, sed statim ad eius expauisset & resiliisset aspectum. Nunc autem & disputat, & non timet. Nondum enim erat timor iste, sed quia peccatum ingressum est, ablata sunt ea, que honoris sunt. Quamdiu quidem habebat ad Deum fiduciam, terribilis bestis erat; sed quia offendit, extremos etiam consernorum suorum iam pauet.*

4. Hinc discimus, penes Deum esse, ut nos creaturæ illius vel lædant, vel defendant. Itaque de generibus animalium venenosæ & perniciosæ quæri solet, utrum post peccatum hominis, ad vindictam creata sint, an potius, cum iam creata essent innoxia, non nisi

S. Ambrós.
lib. 1. de Ge-
nes. c. 18.

Apud S. Am-
brof. lib. 1.
contra Iu-
lian.

IX.
S. Ambros.
lib. 3. super
Genes. c. 15.

Dd 3

postea

postea peccatoribus nocere cœperint? Neg, hoc mirum est, quandoquidem in temporibus huius vitæ & laboriosæ atq; ærumnosæ, cum sit nemo ita iustus, ut se perfectum audeat dicere: unde exercendæ atq; infirmitate perficiendæ virtuti, necessaria sunt tentationes & molestiæ corporales: tamen & S. Daniel, inter leones saluus atq; intrepidus vixit: qui nõ utiq; Deo mentiens in oratione, non tantum peccata populi sui, sed etiam sua fatetur. Et Apostoli manui mortifera vipera inhaesit, nec læsit. Potuerunt ergo etiam ista creata nihil nocere, si causa non extitisset, vel terrendorum puniendorumq; vitiorum, vel probandæ perficiendæq; virtutis: quia & exempla sunt demonstrandæ patientiæ, ad profectum cæterorum: & ipse homo sibi in tentationibus certius innotescit; & iustæ salus illa perpetua, quæ turpiter amissa est, per voluptatem, fortiter recipitur, per dolorem. Totum ergo penes Deum est, ut nos bestię lædant, vel protegant; protegant, cum iubentur; non læderent, nisi nos earum Authorem læsissemus. Postquam contra illum pugnauimus, non iam grus contra pygmæum duntaxat, sed mus quoque pugnat contra elephantum; seu, ut apertè dicam, mure minor musca mordere audet Pharaonem, elephanto superbiâ maiorem.

X.

5. Deniq; negari non potest maxima mortalibus damna, ab eiusmodi belluis sæpe prouenire. Alibi leones itinera faciunt infesta; vrsi alibi: alibi lupi, &, in Paraquaria, integri siluestrium equorum exercitus, quidquid offendunt, proterentes. Sed & draconum metuendæ sunt insidiæ; tigridum item velocitas, immanitas leopardorum. Sunt in sacris & profanis innumeræ historiæ. Nihilominus hæc ipsa tam præsentia vitæ discrimina summam pariunt utilitatem. Nam incommodis maximis, quæ inferunt, fastidium pariunt vitæ terrestris, desideriumque excitant, ut ex hac peregrinatione ad cœlestem patriam, ex hac lachrymarum valle ad æternam securitatem, ad summum illud bonum, quod omni molestia carebit, tantò impensius anhelemus. Quo desiderio roborati martyres ad bestias damnati, inter leonum rictus, cum S. Ignatio Episcopo Antiocheno; inter virulentos angues cum D. Thecla; inter mille aliarum belluarum laniatus, cum alijs Dei athleticis exultauerunt. Et vniuersim, esse maximum bonitatis Dei & affectûs, in optimos quosque, quos hîc varijs incommodis exercet, argumentum, præter D. Dionysium, & alios, Gazæus declarat.